

Antamisen ilo

Tällä kertaa aiheemme on antamisen ilo, josta toki on puhuttu aikaisemmin, mutta kertaaminen on tarpeen, jotta varmasti ymmärrät tämän oikein.

Edellisessä luvussa totesimme, että antamisen ja vastaanottamisen on hyvä olla tasapainossa elämässä. Aluksi vauva tarvitsee paljon huolenpitoa ja apua, jotta voisi kasvaa ja kehittyä. Onko se vauvan näkökulmasta siis vastaanottamista. On mitä suurimmassa määrin, mutta samalla vauva myös antaa valtavasti. Pelkällä olemisellaan hän antaa vanhemmilleen, mutta myös kaikille, jotka hänet näkevät, todella paljon. Ensimmäinen hymy, ensimmäinen jokellus, ensimmäinen hammas, kääntyminen, istuminen, kävely ja koko kehitys antaa paljon sen seuraajalle. Ja etkö sinäkin ilahdu aina kun vauva hymyilee sinulle, oli se sitten tuttu tai tuntematon. Vauvan antaminen on elämisen riemua ja puhdasta olemista, mikä muillekin olisi niin tärkeää ja hyväksi, kun sen vain huomaisitte.

Lapsen kehittyessä ja kasvaessa mukaan tulee muita asioita, eikä antamisen ja vastaanottamisen raja tai tapa ole yhtä selkeä. Tunne-elämänne saa aikaan sen, että antamisen ja saamisen iloon sekoittuu muita tunteita. Lahja voi olla epämieluisa, sen voi antaa velvollisuudesta ja niin edelleen. Silloinkin puhdasta antamisen iloa voi tuntea, kun valmistaa ja antaa lahjan sellaiselle henkilölle tai olennolle, jota sydäimestään rakastaa. Olento voi olla esimerkiksi lemmikkieläin tai mielikuvitusolento.

Työelämässä antamisen ilo harvoin kohdistuu sellaiseen, mikä liittyy työhön itseensä, mutta kun mukana on muita ihmisiä, työtovereita, asiakkaita tai yhteistyökumppanien edustajia, on asia jo toinen. Silloin tapaatte ihmisiä ihmisinä, jos pysähdytte sen asian äärelle. Ette ole pelkkiä työntekijöitä, vaan ihmisiä mitä suurimmassa määrin. Ette merkitse tapaamallenne henkilölle vain kasvotonta toimijaa vaan enemmän, ihmistä! Silloin huomaamattanne annatte toiselle itseltänne jotakin hyvin arvokasta, oman persoonallisuutenne nähtäväksi ja koettavaksi. Ja jos menemme asian ytimeen. Kumpi on tärkeämpi elämänne kehittämisen kannalta, kädestä käteen vaihtuva tavara vai se hymy tai muutama rakkaudella ja ilolla lausuttu sana kaiken muun ohessa? Parhaimmillaan nämä ihmissuhteet kasvavat tärkeiksi niin, että työtoverista voi tulla rakas ystävä, asiakkaasta voi tulla "vakiasiakas", joka tulee luoksenne teidän vuoksenne – ei tarjoamanne tuotteen tai palvelun – vaikka nekin olisivat tärkeitä. Yhteistyökumppanin henkilöstä voi myös tulla sinulle tärkeä, jopa ystävä tai muutoin merkittävä henkilö elämässäsi. Jos luottamus välillänne kasvaa, voi hän kertoa teille elämäntarinansa tai keskustellessanne saat hänen puhumansa jälkeen oivalluksen omaan elämääsi. Se on aitoa ja ilolla annettua ja kun sen vastaanotat ilolla ja kiitollisena, on kaikki hyvin. Antaja ei välttämättä saa koskaan tietää miten auttoi,